— Jól van! — ordította újra a királyné. — Tudsz krokettet játszani?

A katonák hallgattak és Aliszra néztek, mert a kérdés kétségen kívül neki szólt.

— Igen, — kiáltott Alisz.

— Gyere hát! — bömbölte a királyné és Alisz csatlakozott a menethez, kiváncsian várva a fejleményeket.

— Ma... nagyon szép idő van! — szólalt meg egy félénk hang mellette. Most vette csak észre, hogy Tapsifüles oldalán halad, aki bátortalanul pislog az arcába.

— Nagyon szép, — válaszolt Alisz. — Hol van a hercegnő?

— Pszt, pszt! — mondta Tapsifüles csöndes, ijedt hangon. Rémülten nézett körül, lábujjhegyre állt, száját Alisz füléhez tapasztotta, úgy súgta neki: — Őfelsége kimondta rá a halálos ítéletet!

— Miért?

— Azt mondtad, milyen kár? — kérdezte a nyuszi.

— Nem, — felelte Alisz, — nem azt mondtam, hogy milyen kár, hanem azt kérdeztem, hogy miért.

— Pofon ütötte a királynét! — ujságolta a nyúl. Alisz felkacagott, de Tapsifüles ijedten leintette: — Pszt! A királyné meghallja! Úgy esett a dolog, hogy a hercegnő későn érkezett. A királyné azt mondta...

— Mindenki a helyére! — kiáltotta a királyné mennydörgő hangon. A menet szétfutott a szélrózsa minden irányába, egymás hegyén-hátán tolongtak, de néhány perc mulva mindenki a helyén volt és a játék megkezdődött. Alisz soha életében nem látott ilyen csodálatos krokettpályát. Mindenütt

dombok, barázdák voltak, a labdákat élő sündisznók, az ütőket élő flamingók helyettesítették, a kapuk meg katonák voltak, akiknek e célból hátra kellett hajolniok és kezükre, lábukra támaszkodniok.

A legnagyobb nehézség az volt, hogy Alisz kezdetben egyáltalában nem tudott boldogulni a flamingójával. A testét ugyan elég jól tudta a hóna alá szorítani, úgyhogy az állat lábai lefelé lógtak, de amint kecsesen kinyújtott nyakával éppen ütést akart mérni sündisznójára, a flamingó fölemelte a fejét és olyan csodálkozó arckifejezéssel nézett a szemébe, hogy nem tudta visszafojtani a nevetését. De az volt csak igazán szomorú, hogy ha sikerült is lenyomnia a flamingó fejét, akkor meg a sündisznó göngyölődött ki és mászott tovább. Különben akármerre akarta is ütni sündisznóját, mindenütt domb vagy barázda volt az útjában. A meghajlított katonák meg minden pillanatban fölugráltak és a pálya másik végére sétáltak. Mindezen körülményekből Alisz arra a meggyőződésre jutott, hogy igazán nehéz játszmában kell résztvennie.

A játékosok mind egyszerre játszottak anélkül, hogy megvárták volna, míg sor kerül rájuk, ezért folytonos volt a veszekedés,